

ГАЗЕТА ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ІНВАЛІДІВ «УКРАЇНСЬКЕ ТОВАРИСТВО ГЛУХИХ»

НАШЕ ЖИТТЯ

<http://utog.org>

№ 8 (2545) СЕРПЕНЬ 2023

**ВСЕ НАДОЛУЖИМО
І ПРИМНОЖИМО,
КОЛИ НАСТАНЕ МИР**

ІНТЕРВ'Ю З ДМИТРОМ СТРЕЛЬЧЕНКОМ

ГАЗЕТА ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ІНВАЛІДІВ «УКРАЇНСЬКЕ ТОВАРИСТВО ГЛУХИХ»

НАШЕ ЖИТТЯ

<http://utog.org>

Комп'ютерний набір і верстка виконані відділом організаційної та видавничої роботи виконавчого апарату ЦП УТОГ
Реєстраційний № 753, серія KB, від 28 липня 1994 р.

Адреса редакції: 03150, м. Київ-150,
вул. Велика Васильківська, 74.

Редактор
Н. Каменська

Комп'ютерна
верстка та дизайн
П. Моргунов

№ 8 (2545)
серпень 2023

Видається з 1967 року
Газета виходить раз на місяць

ourlife@ukr.net,
ourlife.utog@gmail.com

<https://utog.org>
<https://t.me/ourlifeinua>

Все надолужимо і примножимо, коли настане мир

Підготували
Віктор ДЮЖЕВ
та **Наталія КАМЕНЬСЬКА**

Лихоліття, біда і складні життєві обставини сприяють виявленню кращих людських якостей. Це ще раз яскраво засвідчили події після 24 лютого 2022 року, особливо в тих регіонах України, які опинилися під постійними ворожими обстрілами, окупацією і руйнуваннями. Така складна ситуація склалася на Запоріжжі, де більша частина області зараз перебуває під окупацією. Але попри все, продовжує працювати Запорізька обласна організація УТОГ, надаючи допомогу глухим людям і дбаючи про їхнє дозвілля. Серед тих, хто залишився

в місті і допомагає своїм землякам долати труднощі життя під постійними обстрілами — активіст УТОГ Дмитро Стрельченко. Патріот рідного краю, талановитий фотограф і аматор сцени, автор яскравих відеорепортажів і цікавих повідомлень на сторінці Запорізької облорганізації у Фейсбуці, він не втрачає віри в краще і мріє про... Ось про це ви детальніше дізнаєтеся з нашого інтерв'ю з ним.

— Дмитре, сьогодні Ви працюєте в Запоріжжі і робите все, щоб полегшити життя глухих у ці страшні воєнні дні. А Ви народилися і ходили до школи у Запоріжжі?

— Так, це моє рідне місто. Тут я народився 24 вересня 1974 року. Навчався у Запорізькій школі-інтернаті для глухих дітей № 6.

— Коли Ви вперше дізналися про УТОГ?

— Я навчався в 7 класі, коли до нас у школу прийшли голова Запорізької облорганізації УТОГ Л.І. Фролова і голова міської ТО УТОГ О.І. Семеченко. Вони розповіли про УТОГ, про його діяльність і можливості, які тут надаються глухим людям. Потім була ще одна цікава зустріч — до школи завітали директор Запорізького підприємства «Неон» УТОГ Т.І. Орехов і його заступниця Т.М. Закутна, які розповіли про ще один напрям — про виробничу діяльність в УТОГ. Завдяки цим зустрічам я дізнався, що є така організація і став членом УТОГ.

Пізніше почав відвідувати Будинку культури УТОГ, де відбувалися різні заходи.

— Чи брали участь у художній самодіяльності БК УТОГ? В якому жанрі?

— Так, з 1991 до 1998 року я був учасником Народного ансамблю танцю «Славутич», брав активну участь у концертах і виступах. А почалося все з того, що на ювілейних заходах з нагоди 85-річчя нашої школи, яка бере початок від знаменитої Олександрівської школи-хутора для глухонімих, виступали з концертом учасники художньої самодіяльності Запорізького БК УТОГ. Мені так сподобався цей виступ, що виникло бажання самому вступити до танцювального гуртка.

— Недаремно Ви так цікавитеся історією. Адже і рідне місто, і Ваша школа мають таке славне минуле.

— Так, дуже люблю дізнаватися нове про історію свого краю, подорожувати історичними місцями. На жаль, війна не дає можливості приділяти увагу цьому хобі... Але впевнений, що все надолужимо, відбудуємо і примножимо, коли настане мир.

— Як Ви почали працювати в Товаристві?

— З 2014 року я почав знімати заходи, які проводилися в ОБК УТОГ, а з травня 2020 року працював виконавцем художньо-оформлювальних робіт. Зараз на громадських засадах очолюю роботу нашого Будинку культури.

— Мабуть, складно було готуватися у цьому році до ювілейних заходів з нагоди 90-річчя УТОГ?

— Так, а ще, крім того у нас був подвійний ювілей, адже Запорізька обласна організація — ровесниця нашого Товариства. 5 травня вона відзначила славний 90-річний ювілей з дня свого офіційного створення, проте осередки глухих почали діяти в області ще раніше.

Попри всі труднощі воєнного часу, на ювілейний захід, який ми відзначали 2 червня 2023 року, вдалося зібрати людей, підготувати концертну програму, знайти спонсорів, які допомогли організувати пригощання, і разом відзначити ці знаменні події (від редакції: розповідь про ці заходи читайте далі, на стор. 7 цього номера).

— Кого Ви можете назвати своїми наставниками?

— Мені дуже важко назвати когось одного. Мені допомагали й продовжують надавати поміч та

поради Віктор Дюжев, Олена Семенютенко, Дмитро Петелін.

— **А кого з активістів УТОГ Ви хотіли б відзначити? Хто активно працює зараз у Запоріжжі?**

— Першою чергою хочу згадати Ірину Гришкан та Сергія Кравчука (він переселенець з Каховки). У заходах також активну участь беруть наші ветерани на чолі з Валентиною Котенко.

— **Вся спільнота глухих в Україні знає Вас завдяки чудовим фото та актуальним репортажам під Вашим «фірмовим» логотипом. Хто Вас навчав цього мистецтва?**

— Я самоучка. Навчався методом спроб і помилок, з величезним бажанням розповісти про життя нашої організації більшій кількості людей. Для цього самотужки освоював всі деталі відеорепортажу та фотографування і радію, що моя

наполеглива праця дала такий результат.

— **Чи брали Ви участь у конкурсах глухих фотоаматорів і режисерів?**

— Хотів би взяти участь у таких конкурсах, але я — штатний працівник Запорізького ОБК УТОГ і за положенням цих конкурсів мені самому брати участь не можна. Натомість я маю залучати членів УТОГ до цих конкурсів, надавати їм консультацію і допомогу.

— **З початком війни на чому першою чергою довелося зосередити увагу?**

— Коли почалася повномасштабна війна і ворог захопив більшу частину Запорізької області, в облорганізації та ОБК УТОГ залишилися 4 працівники.

Ми всі були згуртовані спільною бідой і діяли як єдине ціле: зустрічали вимушених переселенців, допомагали членам УТОГ і своїм колегам з наших територіальних організацій виїхати з окупованих територій, знайти родичів, отримати гуманітарну допомогу тощо... На початку війни це було головним. А зараз ми підтримуємо один одного і продовжуємо працювати кожен на своєму місці.

— **Якими бачите подальші кроки і перспективи своєї роботи?**

— Я мрію в ОБК УТОГ відкрити музей історії нашої організації. Збираю фото та інші матеріали. Якщо у когось щось цікаве — приносьте. Разом створимо ще один унікальний музей, не гірше, ніж ті, що діють у Києві і Харкові.

— **На сторінці Запорізької облорганізації УТОГ у Фейсбуці найчастіше трапляється Ваш псевдонім — «Дмитро Стрелка», під яким Ви розміщуєте цікаві відеорепортажі і повідомлення. Як Вам вдається все встигати?**

— Мені дуже до душі ця робота. Я отримую велике задоволення від неї, займаюсь цим у вільний час і частіше всього — вночі.

— **Бажаємо і надалі мати сили і наснагу і на роботу, і на хобі. Успіхів Вам у всьому! Дякуємо за інтерв'ю!**

— Дякую! І Вам також сил, успіхів і наснаги!

Вручено нагороди Міністерства оборони України

16 серпня 2023 року в офісі ЦП УТОГ відбулося вручення нагород Міністерства оборони України керівникам підприємств Українського товариства глухих. Урочистості такої вагомій події додало майстерне виконання акторкою театру міміки та жесту «Райдуга» Тетяною Вуйчик пісні «За любов і волю».

Фото П. МОРГУНОВА

Високе визнання результатів роботи виробників УТОГ — важливий стимул для їхніх подальших досягнень на благо перемоги.

90-річчя УТОГ: як відзначали ювілей

ВІННИЦЯ

4 червня 2023 року відзначало 90 років з дня заснування не лише все наше Товариство в цілому, а і його складова частина — Вінницька обласна організація УТОГ.

З нагоди цих знаменних подій міська рада та департамент соціальної політики відзначили наших працівників подяками та грошовими преміями, надали 50 продуктових наборів для глухих людей. Їх отримали одинокі, малозабезпечені та люди по-важного віку.

ВОЛИНЬ

2 червня в Луцькому обласному будинку культури УТОГ відбувся урочистий захід «Тобі, УТОГ, складаєм нашу шану!». На заході були присутні представники департаменту соціальної політики Луцької міської ради, Фонду захисту осіб з інвалідністю, профспілкової організації. Урочистості пройшли по-родинному тепло та затишно. Лунали слова подяки працівникам та активістам Товариства. Волинська обласна організація УТОГ щиро дякує учасникам художньої самодіяльності ОБК УТОГ за участь у святковій концертній програмі.

ДНІПРО

7 червня у Дніпропетровському обласному будинку культури УТОГ відзначали 90-річчя від дня створення Українського товариства глухих. Активісти з Кам'янської ТО УТОГ під керівництвом перекладачки Лідії Дігтяренко показали маленький концерт (на фото). Співали українські пісні, зіграли гумористичні сценки. Всі так скучили за такими теплими зустрічами! На заході привітали голову Нікопольської ТО УТОГ Людмилу Ольнєву із відомчою нагородою — медаллю «За заслуги» Українського товариства глухих, вручили перекладачці Милі Глушко нагородний сертифікат за участь у творчому конкурсі перекладачів, привітали голову Дніпропетровської облорганізації УТОГ Ірину Троян із присвоєнням їй звання «Почесний член УТОГ». А скільки було радісних зустрічей, теплих обіймів та щасливого сміху! Провели вікторину з

історії Дніпропетровської організації УТОГ, насолодилися піснею від ветерана УТОГ Ольги Борисенко і віршем від Мили Глушко. Звичайно ж, накрили стіл із бутербродами, чаєм, солодкою випічкою. Свято вдалося!

ЗАКАРПАТТЯ

25 травня в Ужгороді відбулися урочистості з нагоди 90-річчя Українського товариства глухих та 77-ї річниці з дня створення Закарпатської обласної організації УТОГ.

Захід розпочався хвилиною мовчання в пам'ять загиблих захисників та мирних жителів України. Урочистості відкрила голова облорганізації Наталія Булеца, яка привітала присутніх з ювілеєм та нагородила грамотами ветеранів облорганізації. Їх привітали концертними виступами вихованці Ужгородської загальноосвітньої школи I-III ст.

З теплими словами привітань до присутніх звернулися заступниця керівника департаменту соціального захисту населення Закарпатської облдержадміністрації Мирослава Сухар і заступник начальника Ужгородського міського управління соціального захисту населення Мирослав Горват. Щирі ювілейні привітання члени УТОГ отримали від директора Ужгородської загальноосвітньої

школи I-III ст. Наталії Бушко.

Директор Ужгородського УВП № 2 УТОГ Наталія Марценюк розповіла про здобутки свого колективу, відзначила грамотами кращих виробників підприємства.

Учасники художньої самодіяльності ОБК — Тетяна Нірі, Яна Маринчак, Наталія Горбачук виступили з цікавими номерами: піснями, танцями та віршами. Захід традиційно завершився солодким столом.

ЗАПОРІЖЖЯ

2 червня Запорізька обласна організація УТОГ, попри всі випробування, що судилося пережити їй через війну з рашистами, відзначила 90-річчя створення Українського товариства глухих.

У Запорізькому ОБК УТОГ відбувся урочистий захід «Ми — єдина сім'я».

Захід розпочався гімном УТОГ у виконанні Ірини Стомаченко.

У залі зібралось 125 членів УТОГ, була присутня адміністрація Запорізького ПП «Неон» (В. Куцов, Г. Кучеренко, О. Качура).

В.о. голови Запорізької обласної організації УТОГ О. Семенютенко розповіла про історію створення Товариства і діяльність Запорізької обласної організації УТОГ, висловила щирі слова подяки тим членам УТОГ, які в нелегких умовах створювали свою організацію, будували приміщення ОБК, ТО і допомагали глухим людям. Це — Б. Безбородько, В. Биковець, В. Дюков, С. Антонік та багато інших. Вшанували їх пам'ять хвилиною мовчання.

З нагоди ювілею нашого Товариства Центральне правління УТОГ нагородило своїми почесними грамотами А. Резника, М. Лук'яненка, І. Гришкан,

Д. Стрельченка, О. Семенютенко. Ці грамоти вручив за дорученням керівництва ЦП УТОГ директор Запорізького ВП «Неон» В. Куцов.

Також від імені президії правління Запорізької обласної організації УТОГ О. Семенютенко вручила своїм землякам грамоти і подяки за те, що вони продовжують славні традиції попередніх поколінь УТОГ.

Після невеличкої перерви захід продовжувався за святковими столами. Учасники народного колективу «Калейдоскоп» А. Резник, О. Ким, А. Немировченко, С. Бабак, учасники художньої самодіяльності — подружжя Махіних і Д. Стрельченко підготували концертну програму. Дмитро Стрельченко провів дві вікторини.

У такій атмосфері свята нашим людям було затишно та спокійно. У цей чарівний день усі отримали задоволення від зустрічі й поділилися теплом своїх сердець.

Далі буде

Разом ми — сила!

Сьогодні для України тяжкі часи. Міста щоденно потерпають від обстрілів окупантів. Агресор нищить все на своєму шляху. Наше життя наповнене екстремальними подіями — постійно повідомляють про лиха, катастрофи, обстріли, втрати. Попри те, що ці негаразди вже є частиною нашої повсякденності, вони виходять за рамки людського досвіду, адже людина приходить у світ для любові і добра. Щоб жити повноцінним життям, потрібно мати доброту та вміти дарувати її людям.

Коли повідомили, що наші херсонські сусіди, члени УТОГ, потерпають від підтоплення внаслідок підриву ворогом Каховської ГЕС та обмежені в питній воді, миколаївські ветерани УТОГ і члени УТОГ (101 особа) відгукнулися на цю біду. Під гас-

лом «Волонтерство як внесок у перемогу» були зібрані кошти, на котрі голова Миколаївської міської ради ветеранів УТОГ Таїса Скуржанська та член УТОГ Микола Кочмарик закупили відра.

З транспортуванням до Херсона допоміг БФ «Центр надання допомоги населенню», зокрема водій Ігор Хордоян без вагань зголосився та доставив 11 серпня в Херсонський обласний будинок культури УТОГ 80 бутелів питної води (по 6 літрів) та відра. Активістка, членкиня УТОГ Тетяна Косенко продовжила естафету — передала допомогу глухим адресатам з Херсона.

Щиро дякуємо всім, хто долучився до акції, за чуйні серця, адже разом ми — сила!

Надано допомогу до Дня міста

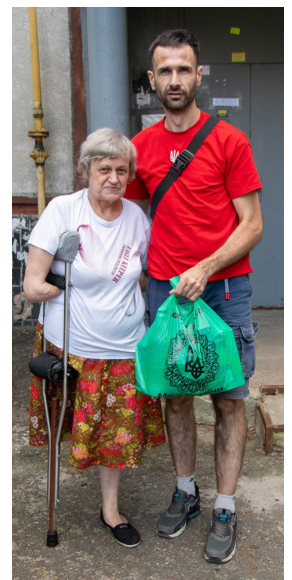
Віктор **КОРОТОВСЬКИЙ**
Фото автора

У Харкові 23 серпня відзначалося свято — День міста. До цієї події член УТОГ, волонтер Тарас Стрілецький розвіз гуманітарну допомогу літнім глухим людям.

Початок цієї події поклав інший глухий волонтер і член нашої організації — Ігор Скорик (на фото праворуч), який прагнув допомогти своєму рідному місту Харкову, де залишилося багато літніх людей, що не мали змоги виїхати з початком воєнних дій. Ігор Скорик оголосив усім українцям про збір коштів, щоб закупити продукти для гуманітарної допомоги глухим харків'янам. Відгукнулося багато людей, і необхідну суму зібрали дуже швидко. Ці гроші передали Тарасові Стрілецькому (на фото внизу), який придбав оптом продукти для гуманітарної допомоги. Вийшло десь 45 наборів.

Тарас розвіз ці набори всім, хто гостро потребував допомоги, а це глухі люди літнього віку, з додатковою інвалідністю, візочники. Усі були дуже задоволені набором продуктів, врученим їм у святковий день.

Хотілося б, щоб таких небайдужих людей, як Тарас Стрілецький та Ігор Скорик, було більше. Вони порадували наших ветеранів як могли і ми дуже вдячні їм за чудову ініціативу та допомогу нашим людям.

Вірю, що Україна переможе і ми повернемося додому

У конкурсі «Людина року» в номінації «БЛАГОДІЙНИЦТВО» зі значною перевагою у 48,6% голосів перше місце посіла **Вікторія КИРИЧЕНКО** (Київська організація УТОГ).

Як зазначила експертна комісія конкурсу, Вікторія проводила роботу з широкими верствами населення з числа глухих, особливо тих, хто знаходиться за кордоном, формуючи і підтримуючи патріотичні почуття до України та УТОГ, забезпечила якісну і безперебійну роботу перекладачів жестової мови «Сервіс УТОГ» в умовах відключення електроенергії, придбавши портативні повербанки та потужні зарядні станції для обласних організацій УТОГ, системно проводила інформаційну роботу на благодійній основі, відкриваючи нові групи у соціальних мережах за різними напрямками діяльності та інтересів.

Про те, як здійснювалася вся ця важлива зараз, під час повномасштабної війни, робота та про багато іншого читайте в інтерв'ю з переможницею.

— Вікторіє, як сформувалися такі притаманні Вам риси характеру, як активна життєва позиція і небайдужість? Що на це вплинуло: сім'я, школа, оточення?

— Мабуть, все це разом. Я народилася в сім'ї

глухих, батьки працювали на СПКТБ УТОГ, ми жили в гуртожитку на Кустанайській.

— Якою Віта Кириченко була у шкільні роки?

— У молодших класах була тихонею, а в перехідному віці — бунтаркою.

— З чого починалася Ваша трудова біографія?

— Я рано почала працювати, їздила різними країнами на заробітки.

— Як прийшло рішення навчатися далі?

— Поки їздила різними країнами, набралася досвіду, стала розсудливою і вирішила піти вчитися в Київський національний університет технологій і дизайну (КНУДТ) на бухгалтера. Провчилася до молодшого спеціаліста, проходила практику на КДВП «Контакт», там же потім працювала, але через одноманітність робота на підприємстві перестала мене цікавити. Тому перейшла на посаду інструктора по роботі з молоддю при Київській ТО УТОГ.

Пізніше, у 2020 році ми з Наталею Бабіною-Ткач вирішили піти вчитися заочно в педуніверситет імені М.П. Драгоманова. Нещодавно його закінчили та отримали дипломи зі спеціальності дефектолога-сурдопедагога.

— Що для Вас УТОГ?

— Саме коли я почала працювати в УТОГ, усвідомила, яка це важлива і потужна організація і як вона може допомогти глухим. Я серйозно взялася за цю роботу, провела роз'яснення серед глухих, наскільки важливий для них УТОГ. До речі, завдяки моїм зусиллям чисельність членів УТОГ на обліку в Київській організації Товариства збільшилася вдвічі, план членських внесків було перевиконано в 5-кратному розмірі. Навіть злісних неплатників зуміла переконати платити внески УТОГ. Незважаючи на те, що за посадою я мала працювати тільки з молоддю, спілкувалася по роботі з усіма глухими — від школярів до людей пенсійного віку. Склала список членів УТОГ в електронному вигляді. Організувала екскурсії, походи до цирку та різноманітні заходи для глухих дітей, молоді та ветеранів УТОГ.

— Тривалий час Ви очолювали Молодіжну організацію УТОГ. Що вдалося здійснити?

— Під час роботи у Київській організації УТОГ у 2009 році я вперше побувала на Молодіжному форумі УТОГ. Однією з важливих проблем, які обговорювались на цьому форумі, була інформаційна робота з молодими членами УТОГ. Це мене зацікавило, хоча на той час ще не було ані ватсапу, ані месенджера, і доводилося кожному надсилати СМСки.

Вирішила за свої гроші створити сайт «Деафуа», щоб інформувати глухих жестовою мовою у відеоформаті. Крім того, ще до обрання головою Всеукраїнської молодіжної організації УТОГ, організу-

вала молодіжний відпочинок в Очакові, в Оздоровчо-реабілітаційному центрі УТОГ «Берізка», а також тематичні вечори «Біла вечірка», «Гелловін», «Ігри патріотів», «Міс Пишка» та інші цікаві заходи, до яких змогла долучитися молодь з усієї України.

2010 року мене обрали головою Всеукраїнської молодіжної організації УТОГ. Мені пощастило з командою, адже до складу Ради увійшли Наталя Бабіна-Ткач, Дмитро Петелін, Ольга Петрова.

Я розуміла — щоб залучити молодь до нашої молодіжної організації, потрібно самій їздити областями і виявляти лідерів серед молоді. Голови обласних організацій УТОГ спершу обурювалися і стверджували, що їм краще знати, кого обрати в лідери, але завдяки підтримці Ірини Чепчиної, яка тоді була першою заступницею голови УТОГ, мені вдалося реалізувати свій задум. За рахунок коштів Одеської обласної організації УТОГ ми з Наталею Бабіною-Ткач об'їздили майже всю Україну. На місцях виявляли молодіжних лідерів, проводили інформаційно-роз'яснювальну роботу з метою підвищення іміджу УТОГ, навчали лідерів, як організувати цікаві заходи для молоді.

Яскравим прикладом для них були заходи в Одесі, де Наталя Бабіна-Ткач зі своєю Радою Одеської молодіжної організації УТОГ і талановитою молоддю організували чудову новорічну концертну програму. А далі у Дніпрі провели «Смугастий рейс», у Херсоні — «Гламурну вечірку» та й інші обласні молодіжні організації постаралися проводити цікаві заходи.

Окрім організації культурно-масових заходів для молоді, ми допомагали глухим у вступі до ВНЗ, у працевлаштуванні. Намагалися залучити їх до роботи на підприємствах УТОГ, але, на жаль, через низьку заробітну плату молодь відмовлялася там працювати. Шукали вакантні місця та одразу інформували всіх за допомогою СМС.

Під час проведення цієї роботи ще раз переконалися, що у всіх глухих справжній інформаційний голод і на сайті «Деафуа» організувала інформаційний блог жестовою мовою. На цьому ж сайті також був форум на тему про УТОГ, учасники форуму писали про плюси та мінуси у роботі Товариства. Через ці мінуси виникли непорозуміння з тодішнім керівництвом УТОГ і у 2012 році я вимушена була змінити роботу...

— **У Вас з'явилась можливість зайнятися науковою роботою з вивчення жестової мови?**

— Так, далі я працювала в лабораторії жестової мови Інституту спеціальної педагогіки і психології імені М.Д. Ярмаченка. Робота була цікава, разом з Наталією Адамюк ми аналізували жестову мову глухих, дізнавалися про походження того чи іншого жесту. Працювали над шведським проєктом «Spread Signs» з популяризації української жестової мови. Поза робочим часом я розповідала різні новини жестовою мовою у вигляді відеороликів, а за сумісництвом працювала сортувальником документів у юридичній фірмі.

— **Що вдалося реалізувати, а що ще не виконано під час роботи у відділі зв'язків з громадськістю ЦП УТОГ?**

— У 2019 році за ініціативи Ірини Чепчиної у складі апарату ЦП УТОГ було створено новий відділ зв'язків з громадськістю (ВЗГ). Для роботи у цьому відділі зуміла вмовити Наталю Бабіну-Ткач переїхати з Південної Пальмири до Києва, також було залучені такі спеціалісти як Анатолій Куралов та Сергій Лукаш. Ми мали єдину мету: надати глу-

хим якомога більше інформації. Для цього створили нову версію сайту УТОГ, відкрили «Гарячу лінію ЦП УТОГ», «Сервіс УТОГ». Також започаткували електронний облік членів УТОГ — «ID УТОГ».

«Гаряча лінія ЦП УТОГ» дала великий поштовх для активізації роботи з членами УТОГ, адже раніше вони не могли уявити, що можна про наболіле поскаржитися на «ГЛ», отримати відповіді на запитання, що їх цікавлять тощо.

Під час вагітності я допомагала у роботі ВЗГ і за раз, під час декретної відпустки, також продовжую допомагати. Адже роботи багато і ще не все вдалося реалізувати.

На жаль, через відсутність у відділі досвідченішого програміста гальмується робота над додатками «Сервіс УТОГ» та «ID УТОГ».

— **Що закарбувалося у пам'яті про перші дні повномасштабної війни?**

— 24 лютого 2022 року, коли я побачила з вікна своєї квартири (живу на 21 поверсі) гелікоптери, літаки та вибухи, зрозуміла, що маю вивезти своїх малолітніх дітей у безпечне місце. Оскільки у нас була машина, одразу написала всім у групі, що готова забрати ще когось. Відгукнулося багато, але, на жаль, всіх взяти я аж ніяк не могла...

У дорозі я інформувала в телеграм-каналі, які шляхи до кордону виїзні і які не виїзні. Коли опинилися за кордоном, інформувала про пункти, де можна переночувати тощо.

— **Як виникла ідея зайнятися благодійницькою та волонтерською діяльністю?**

— Займатися волонтерством спонукала все та ж наболіла тема: «Інформаційна робота та якісний переклад жестовою мовою», адже це для мене є пріоритетом.

Знаючи, що в Україні взимку виникли перебої з електрикою, збрала гроші та закупила повер- банки для перекладачів, які працюють у «Сервісі УТОГ», щоб вони могли завжди бути на зв'язку з глухими. Пізніше закупила обласним організаціям УТОГ фотофони для якісної зйомки відеороликів.

— Як вдається поєднувати сімейні турботи та догляд за двома маленькими дітьми з активним волонтерством? Хто вам допомагає?

— Складно поєднувати, але мені пощастило, що Наталя Бабіна-Ткач поряд зі мною у Франції, вона готова допомогти з дітьми, поділитися порадами тощо. Часто роблю ролики вночі, коли діти вже сплять.

Досі з Наталею приймаємо повідомлення на «Гарячу лінію УТОГ», вирішуємо питання глухих.

— Вам вдається задовольняти важливі потреби тих глухих людей, які залишилися в Україні, дбаючи про технічну підтримку Сервісу УТОГ

та якісну роботу перекладачів?

— Я не сказала б, що це повністю вдається. Багато чого потрібно ще доопрацювати. Разом з тим, пишаюся, що в Україні, а саме в УТОГ існує «Сервіс УТОГ», адже не в усіх країнах є така служба дистанційного перекладу, яку я вважаю справжнім дивом, результатом технічного прогресу.

— Які плани маєте на майбутнє?

— Шкода, що через війну плани зруйнувалися не тільки в мене, а й у багатьох інших людей. Ми поки що живемо сьогоднішнім днем. Нині працюю над дерусифікацією української жестової мови. Зараз ця тема стала дуже актуальною.

Наприкінці хочу подякувати Ірині Чепчиній за її підтримку від початку моєї роботи в УТОГ, а також згадати вдячним словом Михайла Левицького і Тамару Котову, які були моїми хорошими наставниками.

Вірю, що Україна переможе, і ми повернемося додому, далі працюватимемо на благо глухих!

Слава Україні!

Героям слава!

*Інформація Харківської
організації УТОГ*

Щиро дякуємо активістці УТОГ Вікторії Кириченко за надану допомогу!

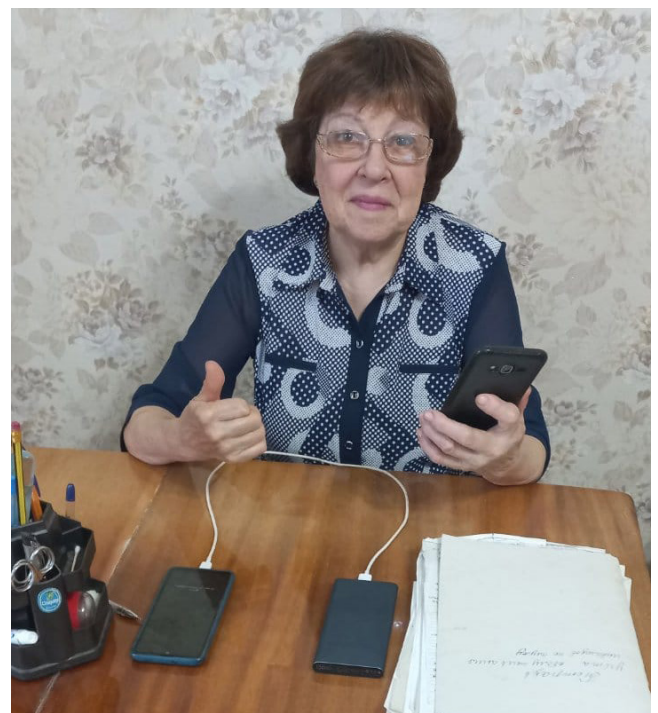
Вікторія Кириченко добре знає, що в умовах війни глухі люди особливо потребують допомоги перекладачів жестової мови як наживо, так і дистанційно. Саме тому вона подбала про те, щоб забезпечити перекладачів необхідними технічними пристроями, які допоможуть їм завжди бути на зв'язку з глухими членами УТОГ.

Харківська обласна організація УТОГ передала надісланий Вікторією Кириченко потужний повербанк перекладачці з м. Костянтинівка Тетяні Петровій для використання в роботі.

Костянтинівка є одним з «найгарячіших» міст на сході України, яке постійно потерпає від обстрілів. Часто через пошкодження електромережі доводиться сидіти без світла. Через це ускладнюється і надання допомоги глухим людям, які не можуть вийти на зв'язок з перекладачем. Тепер перебої зі світлом не стануть перешкодою для надання допомоги глухим людям.

Члени УТОГ Костянтинівської первинної організації УТОГ і перекладачка Тетяна Петрова вислов-

люють велику подяку Вікторії Кириченко за надану допомогу.

Династія Левіних у Харківській обласній організації УТОГ

Перше покоління

Батьки: Батько — Левін Іван Тихонович,
мати — Левіна Валентина Петрівна

Левін Іван Тихонович народився 16 січня 1951 року в селищі Васищеве Харківського району Харківської області. Навчався в Миргородській школі для слабкочуючих дітей. Член УТОГ з 1967 року. У серпні 1967 року з'явився перший запис в його трудовій книжці — Харківське УВП № 1 УТОГ. На підприємстві оволодів спеціальностями шліфувальника оптики, фрезерувальника, слюсаря з ремонту обладнання. Став передовиком виробництва, брав активну участь у громадському житті підприємства. Після звільнення у квітні 1999 року з УВП № 1 УТОГ, де він працював майже 32 роки, продовжив роботу на різних підприємствах міста за різними спеціальностями.

Ще в школі Іван захопився художньою самодіяльністю і на все життя зберіг любов до сцени, проявивши себе в різних жанрах мистецтва. Виступав у танцювальному ансамблі, ВІА ОБК УТОГ, як виконавець жестових пісень, сценок і клоунад, як майстер жанру декламації, ведучий офіційних, тематичних вечорів, шоу-програм. До того ж він ще й захоплювався любительською кінозйомкою. Як актор театру дебютував в 1970 році у виставі «Перша кінна» і швидко піднявся до виконавця головних ролей. Зіграв 23 ролі в різноманітних виставах. Іван Тихонович — активний учасник клубу

«Турист», завзятий рибалка, садівник і городник.

Левину в 2006 році присвоєно звання «Відмінник УТОГ», а у 2016 році його нагороджено відомчою відзнакою УТОГ «За заслуги».

Левіна Валентина Петрівна народилась 16 квітня 1950 року в селищі Слатине Дергачівського району Харківської області. Навчалась у школі для слабкочуючих дітей в м. Феодосія. Членкиня УТОГ з 1968 року. Після закінчення школи в 1969 році повернулась до Харкова і стала працювати в ательє з пошиття та ремонту жіночого одягу, згодом перейшла працювати на Харківський завод «Комунар». З 1970 до 1979 року працювала на Харківському УВП № 1 УТОГ контролером, а з 1981 року — в об'єднанні «Торгхолдмаш» (м. Харків) формовницею в ливарному цеху. Оскільки на підприємстві працювало багато глухих, там була створена первинна організація УТОГ, а Валентину Петрівну обрали головою первинної організації УТОГ. Її ставили в приклад іншим активістам УТОГ. Крім того, Валентина із задоволенням брала участь в усіх заходах ОБК УТОГ, як акторка театру й учасниця художньої самодіяльності.

У лютому 1993 року на міській конференції УТОГ Валентина Петрівна була обрана головою правління Харківської ТО УТОГ. У 2006 році вона стала переможницею в конкурсі «Кращий голова ТО УТОГ». У червні 2015 року Валентина Левіна пішла на пенсію, але продовжує брати активну участь в житті Харківської обласної організації УТОГ. Є головою клубу «Ветеран» Харківського ОБК УТОГ. Довгий час вона є членкинею президії правління Харківської обласної організації УТОГ, делегаткою з'їздів УТОГ та обласних конференцій УТОГ. За великий внесок у діяльність нашого Товариства в 2015 році нагороджена відомчою відзнакою УТОГ «За заслуги».

Під час війни залишалась в м. Харкові. Складала списки ветеранів, осіб з інвалідністю зі слуху для отримання гуманітарної допомоги, вела облік глухих ветеранів, що залишились в Харкові, а також проводить інформаційну роботу серед ветеранів.

У родині Левіних два сини: Олексій (слабкочуючий) і Володимир (чуючий).

Друге покоління

Левін Олексій Іванович народився 12 січня 1974 року в місті Харкові. Навчався в Харківській школі-інтернаті для глухих дітей, яку закінчив в 1992 році. Член УТОГ з 1988 року. Після закінчення школи працював на підприємствах міста Харкова, де оволодів різними спеціальностями: зварювальник, слюсар з ремонту обладнання машин, згинач труб. З 1996 до 2002 року працював на Харківському УВП № 3 УТОГ. В юнацькі роки разом з батьками відвідував ОБК УТОГ, спостерігав за репетиціями самодіяльного театру, а також зіграв роль Юнела в спектаклі «Юнак не вміє брехати», грав у масових сценах спектаклів «Катерина» і «Перше гуляння».

У старших Левіних троє внуків — Дмитро (слабкочуючий), а також чуючі Данило і Кирило.

Олексій Левін з дружиною Тетяною і сином Дмитром

Третє покоління

Левін Дмитро Олексійович народився 10 квітня 1998 року в місті Харкові. Навчався в Харківській школі-інтернаті для слабкочуючих дітей. У 2012 році був прийнятий в члени УТОГ. Після закінчення 10 класів школи вступив на навчання до Центру професійної технічної освіти № 2, який закінчив в 2019 році і отримав спеціальність «Монтажник гіпсокартонних конструкцій, столяр». Одночасно навчався в Харківській вечірній школі для глухих № 23. Але головне його покликання — спорт. Активно займатись спортом Дмитро почав з 17 років. З 2017 року він працює в Харківському регіональному центрі «Інваспорт» інструктором-спортсменом. Дмитро Левін має звання «Заслужений майстер спорту України» зі спортивного орієнтування. Бере участь у міжнародних і республіканських змаганнях. На чемпіонаті Європи 2016 р. серед юніорів посів 2 і 3 місце, на чемпіонаті світу 2019 р. — 1 і 3 місце, Дефлімпійських іграх 2022 р. — 1 і 3 місце.

Чемпіони Дефлімпійських ігор-2022 Дмитро Левін і Ганна Андросович стали основними донаторами в придбанні квадрокоптера, який був переданий воїнам 127 бригади ТрО міста Харкова на передову.

Зустріч з фрау Воробель

Наталія ЗБОРОВСЬКА

18 липня 2023 року в офісі Товариства глухих Мюнхена відбулася зустріч з Галиною Воробель, кандидаткою педагогічних наук, директоркою Хмельницької спеціальної загальноосвітньої школи № 33. Метою візиту пані Воробель було ознайомлення з тим, в яких умовах навчаються українські глухі діти в німецькій школі, та проведення відкритої зустрічі з презентацією для глухих українських переселенців та мешканців Мюнхена про навчання дітей та життя дорослих в умовах воєнного часу в Україні. Попри надзвичайно складні обставини, педагоги школи, очолюваної Галиною Воробель, намагаються проводити якомога більше позитивних заходів, аби жодна дитина не впадала у відчай від щоденного оголошення тривоги та через необхідність ховатися під час тривог у підвальному приміщенні.

Ключовим моментом у доповіді Галини Воробель було висвітлення роботи штабу для глухих переселенців та мешканців міста, який вона очолює у Хмельницькому. До речі, хоча Галина Воробель є глухою особою, як керівник освітньої установи вона пройшла військову підготовку на медич-

ного працівника і є військовозобов'язаною. Під час презентації було продемонстровано декілька слайдів стосовно надання допомоги глухим українцям з різних міст продуктами та різними необхідними речами, а також надання допомоги Збройним силам України медикаментами та запасними частинами для автівок швидкої допомоги.

Наприкінці доповіді Галина Воробель подякувала мешканцям Мюнхена за матеріальну допомогу, надану ними Україні у минулому, 2022 році. Також відбулася жвава бесіда у форматі «запитання — відповідь». Адже всім було цікаво почути про все із вуст людини, яка на власні очі все бачить, відчуває й живе тим, що зараз відбувається в Україні. І всіх хвилювало одне болюче питання: коли це скінчиться???

На завершення зустрічі глухі німецькі колеги зголосилися долучитися до волонтерської роботи в Україні й обмінялися з Галиною Воробель контактними даними для подальшої співпраці. Було також зібрано благодійну допомогу в сумі 260 євро для подальшого облаштування підвального приміщення школи у Хмельницькому.

Просвітницька конференція для українських біженців у Мюнхені

Наталія ЗБОРОВСЬКА

4 та 5 серпня 2023 року в Мюнхенському центрі для глухих відбулася друга просвітницька конференція для глухих біженців з України, організована Асоціацією друзів глухих/слабкочуючих (Федеративна Республіка Німеччина) за сприяння координаційного центру UKR (Берлін). Вони реалізували для глухих українців спільний проєкт «Dearefugees» з обміну досвідом життя в Німеччині.

Перший подібний навчальний захід раніше успішно відбувся в Берліні, а тепер виникла нагода організувати його в столиці Баварії — Мюнхені.

Мюнхенську конференцію відвідали понад 100 глухих біженців з України.

Метою заходу було надання додаткової орієнтаційної допомоги для глухих переселенців з України — дітей, підлітків та сімей.

На заході були висвітлені важливі питання, пов'язані з темою «Соціальна поведінка, правовий за-

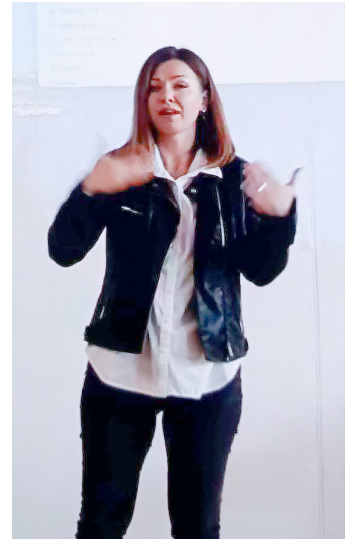
хист та успішна професійна інтеграція в Німеччині». Це такі питання, як відповідна соціальна поведінка в різних сферах життя в Німеччині та запобігання насильству, заповнення податкових декларацій, робота та навчання в Німеччині, правові засади шукачів притулку та цивільне право.

Наприкінці заходу відбулося дружнє спілкування із післяобіднім барбекю.

Благодійна допомога для театру «Райдуга»

Наталія ЗБОРОВСЬКА

У Баварії у травні традиційно відбувся весняний фестиваль «Maidult», який тривав тиждень. З цієї нагоди Товариство глухих Мюнхена організувало першотравневий захід на тему «Обмін цінностями культури». Були представлені особливості культури різних країн: баварський одяг і танці, різні жестові мови тощо. Всі, хто відвідав захід, могли погасувати німецькими, італійськими, турецькими та українськими стравами.

Родзинкою цього заходу стала презентація про культуру глухих України і її невіддільну частину — творчість колективу театру «Райдуга». У зв'язку з тим, що не було можливості наочно показати все розмаїття українського вбрання і танців, акторка театру Юлія Іващенко продемонструвала відеопрезентацію «Театру глухих «Райдуга» — 50 років». Вона розповіла про назву театру, яка відображає різ-

номаніття в його жанрах, про те, в чому полягає його професіоналізм, про особливості українського танцю «Гопак» тощо. Було продемонстровано відео виконання пісні жестовою мовою «Моя Україна» й уривки зі спектаклів театру. Також за ініціативою Юлії був проведений майстер-клас з українського танцю, у якому взяли участь українські відвідувачі заходу та їхні німецькі друзі. Вони дуже зацікавилися тим, що розповіла Юлія, і були в захваті від побаченого.

Юлія також розповіла про сьогодишню ситуацію в Україні і в театрі, яка викликала розуміння й співчуття. Було зібрано благодійну допомогу для театру в сумі 300 євро. Цю допомогу передали в Україну через Галину Воробель, яка була в Мюнхені у липні.

Впевнена, що на цьому ми не зупинимось і надалі підтримуватимемо спільноту глухих в Україні, яка перебуває зараз в нелегких умовах.

16 місяців в Ірландії: моя історія

Ярина ТЕСЛЕР

Минув місяць війни та прийшло розуміння, що війна не скінчиться за 2 дні чи за 2 тижні, як хотілося і думалося спочатку... Навкруги була складна ситуація, йшли активні бойові дії за 20 кілометрів від Запоріжжя, у місті всюди встановлювали блокпости, загорожі з мішків, колючу арматуру. Племінник йшов добровольцем на фронт і на прощання сказав мені: «Бери мою сестричку і виїжджайте».

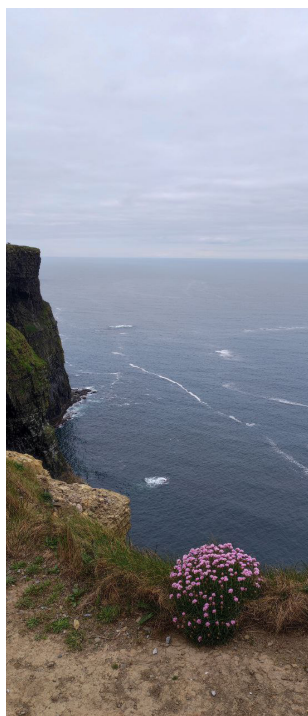
5 квітня 2022 року ми з племінницею сіли на поїзд і виїхали до Польщі. Варшава... Нас на вокзалі зустріли, нагодували, дали необхідні засоби особистої гігієни, сім-карту для телефону і відвезли нас на місце ночівлі. Це виявився колишній торговий павільйон, в якому розставили сотні розкладачок. На всіх нас були загальні туалети, душові, до яких ми стояли у чергах. Також черги були за сніданками, обідами, вечереми. Серце краялося, коли дивилася на своїх земляків у цих чергах. Всіх нас звела разом ця війна, будь вона проклята...

Треба було думати, що робити далі. Не жити ж постійно на цих розкладачках... У Польщі я не збиралась залишатися, розуміла, що її, Польщі, на всіх нас не вистачить. Привабливо було прийняти пропозицію Канади, де є хороша програма для українців. Грає роль, що в Канаді величезна

українська діаспора. Але, на жаль, потрібен час для оформлення документів, хоча б місяць, а то й більше часу. Не хотілося стільки даремно сидіти на розкладачці. І знову ж думала, куди їхати, щоб не помилитися з соціальною підтримкою, адже ми з племінницею маємо інвалідність і потребуємо серйозного лікування. Зупинились на Ірландії і вирішили звернутися до волонтерів за допомогою в придбанні авіаквитків, адже до Ірландії можна дістатися або повітрям, або морем.

І ось поляк, немолодий чоловік, схожий на вчителя чи на клерка, допомагає мені придбати авіаквитки у Шеннон. Вирішила летіти саме туди, бо це місто на півдні Ірландії, а отже там тепло, як і у моєму рідному Запоріжжі. Поляк озвучив мені вартість двох авіаквитків і, поки я роздумувала, без зайвих слів дістав свою кредитку й оплатив наші авіаквитки. Я так і не взнала імені того поляка, але вдячна йому безмежно. Спасибі вам, пане невідомий. Я завжди буду пам'ятати вашу доброту!

І ось 17 квітня ми з племінницею опинилися в Ірландії. Одним рейсом з нами прилетіло багато українців. В Ірландії такий порядок, що після прибуття всіх українців везуть до розподільного пункту, так званого Сіті Весту. В очікуванні транспорту

Офіс Товариства глухих, м. Лімерика

в Сіті Вест нас розмістили в аеропорту, запропонували чай та каву. Волонтери Червоного Хреста звернули увагу на нас з племінницею, адже ми при спілкуванні жестикулювали. І нас відразу ж відвезли до готелю в курортному містечку з мелодичною назвою Лісдунварна.

Ірландія — одна із найвеликодушніших і щедрих країн у ставленні до українців. Це країна все-світньо відомих брендів «Jameson», «Guinness» і «Соппемара». Ми ходили скрізь і захоплювалися, дивлячись на красу і самобутність цієї країни. Ірландія незвичайна в усьому! Йдеш вулицею — і всі тобі усміхаються, змахують рукою — «Привіт!». А яка чистота, які дороги.... Дуже хотілось побачити ямку в асфальті, але так і не знайшли. Будиночки тут симпатичні, не вище двох поверхів (споруди понад два поверхи можна побачити тільки у великих містах). І всі будинки вкриті квітами — уся райдуга квіткових барвів на них! Скрізь зелені дерева і газони. Повітря просто чарівне! А от погода для нас незвична — майже щодня дощ: то вранці йде, то ввечері. Але і до цього звикаєш, зате у повітрі завжди свіжість після дощу.

Ірландія привітно зустрічає біженців з України. Хоча у них найболючіше питання — це житло, однак українці на вулиці не сплять. Пропонують їм житло, де тільки можливо: готелі, хостели, будинки, замки, монастирі — умови там різні: де краще, а де гірше.

Поселили нас у готель в окремій кімнаті з двома ліжками, туалетом і душем. Царський номер! На обід та вечерю ми спускалися на перший поверх у ресторан. У перший рік нашого перебування в Ірландії харчували нас безплатно, а зараз вже українці повинні оплачувати харчування в розрахунок 10 євро на день.

У готелі є послуги прання: 8 пральних машин і 8 сушарок. У чаті готелю часто повідомлялося: «Вже попрали машинки номер 1, 3 і 5. Будь ласка, звільніть їх!» У нашому готелі прати можна було безплатно, але в деяких інших готелях за послуги прання брали плату.

Весь наш готель був заселений українцями, як, втім, і багато інших готелів у різних містах Ірландії. Я пам'ятаю, як спочатку ми всі були дружні, допомагали один одному, їздили автобусами на екскурсії, організовували концерти та курси, збирали допомогу для ВСУ. Ми завжди були РАЗОМ!!! Але скоро українці один за одним пішли працювати і у них менше залишалось часу на участь у концертах і гуртках... Проте під час улюбленого свята ірландців — Дня святого Патрика, ми всі об'єдналися і пройшли колоною з українськими прапорами, співаючи «Ой у лузі червона калина...» І така гордість нас всіх охопила, що ми — УКРАЇНЦІ!

Процедура оформлення документів в Ірландії дуже швидка, за один день нам вже були призначені соціальні виплати. Стандартна соцвиплата на один тиждень — 220 євро, якщо з чоловіком-дружиною-партнером — сума зменшується. Людям, яким за 65 років, платять більше. У перші дні навіть дають 100 євро на одяг. У дітей виплати — у залежності від віку. Їм ще видають гроші на школу.

До речі, саме дітям в Ірландії приділяється особлива увага. Тут обов'язково вимагають, щоб дитина ходила до школи. Без цього ніяк. Дітей на навчання возять безплатно автобусами.

Через те, що для українців житла не вистачає, держава запропонувала ірландцям цікаві умови, мотивуючи їх здавати порожні будинки українцям. За кожне таке житло держава сплачує ірландцям 800 євро на місяць.

Ось так і ми через рік переїхали до орендованого будинку. Я потоваришувала тут з глухими

ірландцями, і один із них люб'язно запропонував мені свій дім. Отже, наша сім'я живе тепер в окремому двоповерховому будинку. Сплачуємо тільки продукти для себе і комуналку. Дивно, що за воду тут не платять, хоча вона є в кожному будинку. Для збирання сміття нам привезли два контейнери і багато відер. Ми сортуємо в ці контейнери сміття, і раз на тиждень у нас його забирають. У підсумку абсолютна чистота, звалищ нема взагалі.

А як за електрику платити — це окрема історія. Вдома висить невеличкий термінал «preapower», який показує, скільки грошей залишилося на електроенергію. Щоб його поповнити — йдеш в магазин, сплачуєш і отримуєш квитанцію з довгим кодом. А потім, як колись ми поповнювали мобільний рахунок: зірочка, введіть код з квитанції, решітка, і все — «preapower» показує, скільки у вас зараз грошей на електроенергію. Не треба показники знімати, отримувати рахунки, робити звіряння показників лічильника.

Жити тут комфортно, тихо, мирно. Сусіди — ірландці, британці — завжди вітаються. Огорожі невисокі, хвіртки здебільшого немає, машини (джипи, позашляховики) у всіх стоять на вулиці. У кожного — свій внутрішній дворик. І ми у своєму дворіку на мангалі вечері готуємо.

Допомога в Ірландії призначається по безробіттю, по інвалідності, по догляду тощо. Глухий українець тут не буде вважатися інвалідом, поки не підтвердить свою інвалідність. Лише тоді йому призначається виплата як особі з інвалідністю. Розміром вона така ж, як допомога по безробіттю (220 євро), тільки дає можливість не працювати. У інших українців (без інвалідності) такого права немає, вони зобов'язані працювати, за цим тут слідкують. Не

хочеш працювати — припинять виплати. Ну і є додаткові пільги для осіб з інвалідністю: безкоштовний проїзд будь-яким громадським транспортом всією країною в будь-який час року, а також знижки на оплату послуг телебачення.

Підтвердити інвалідність тут нелегко, тому що в Ірландії глухонімота зовсім не вважається випадком інвалідності. Треба довести, що не можеш працювати, а рішення про встановлення статусу інвалідності потрібно довго чекати. Та й загалом тут, в Ірландії, на все треба довго чекати. Хоча медицина для українців безплатна, довго очікуєш оформлення медичної картки, прийому у сімейного лікаря чи візиту до спеціаліста. Очікування не один-два дні, і навіть не тиждень, а місяці. Треба набратися терпіння і чекати. Не подобається — можна піти до платного приватного кабінету, там менше чекати. Ліки надаються безплатно. Лікар виписує рецепт, відправляє його до аптеки електронною поштою, і вам залишається лише піти в аптеку й отримати ліки.

Ірландське товариство глухих допомагає глухим українцям вчити ірландську жестову мову, англійську мову, історію глухих в Ірландії. Все це у форматі онлайн, бо українці розкидані по різних містах і готелях. У перший рік навіть організовували зустрічі в Дубліні, де знайомили українців з Ірландським товариством глухих. Українці завжди можуть отримати в Ірландському товаристві глухих консультації і допомогу перекладачів.

Мені один меценат подарував слуховий апарат, а нещодавно я ще отримала безплатно слухові апарати на обидва вуха за державний кошт. Але найголовніше — тут немає війни! І хоч нам усім тут добре, більшість українців каже: «Дай Боже, щоб закінчилася війна, ну сил немає, додому хочу!!!»

За нашу рідну Україну!

За що воюєш...?

— За що воюєш ти, солдате:
Противник поступок і згину?
— На це я можу так сказати:
За нашу рідну Україну.
— За що воюєш ти, юначе,
Під ризиком тут безупинним?
Твоя матуся, певно, плаче...
— За нашу рідну Україну.
— За що воюєш ти, красуне?
Тривожна кожна тут хвилина...
Ти молода ще, навіть юна...
— За неньку нашу — Україну.
— За що воюєш ти, сусіде?
Своїх домашніх всіх покинув...
— Щоб вимести відсіль всі біди,
І чиста стала Україна.
— За що б'єтесь ви, українці?
— Червону щоб підняти калину,
Щоб нам не жити під чужинцем,
За нашу рідну Україну.
— За що воюєш ти, народе,
У вирішальну цю годину?
— За честь, за волю, за свободу,
За щастя неньки України.

Чи не пора?..

Йому потрібна тільки перемога —
бодай манюня, зовсім невеличка,
щоб якимось оправдатись мати змогу:
це — головне, а решта все — дрібнички...
Та не всміхається йому удача —
вона від нього просто відвернулася:
не любить-бо насильників добряче,
що в марнославстві головне забули...
Забули, що на силу є контрсила,
яка ворожій силі геть контрастна,
в ній сховані є перемоги крила,
що понесуть її у контрнаступ.
Земля для нашого солдата — мати:
прикриє і затулить, і сховає,
ну а рашисту ніде заховатись —
вона під ним кипить, горить, палає...
І нікуди загарбнику діватись,

хіба що на той світ пряма дорога...
Чи не пора нам нишком готуватись,
аби її зустріти — нашу перемогу?!

Спасибі, діти — дочки і сини!

Оживає образ Неньки-України,
Все більше й більш він набирає власних рис —
У цю воєнну украй тяжку годину
На монументі рідний їй тризуб з'явивсь.
Тож ви погляньте, як звеселилась Ненька,
І усміхається блаженно з вишини,
І наче каже: «Спасибі вам, рідненькі!
Утричі честь вам й слава, дочки і сини!
Спасибі, діти, що встали ви грозою
Й знущатись з мене в росії вбили хіть —
Не умиватимусь я тепер сльозою,
Як це тривало довго — протягом століть».
І стану я собою, як раніше,
І в спокої заживлю рани всі свої.
Сусідку злу вгамуйте — хай буде тиша —
Хай запанують вже вкраїнці-хазяї.

Книга, яка побачила світ, коли рашисти бомбардували Харків

Як приємно брати до рук ошатну книгу «Харківська обласна організація УТОГ — 105 років. Острів надії», котра є дітищем Почесної членкині УТОГ Ніни Гнатівни Белової! Хоча вона про це не розголошує, але відчувається, що Ніна Гнатівна вклала в її написання і видання весь свій хист, розум, натхнення. І слід зазначити, що ця своєрідна збірка нарисів про утогівців-харків'ян побачила світ у їхньому славному місті тоді, як рашисти майже щодня бомбардували його.

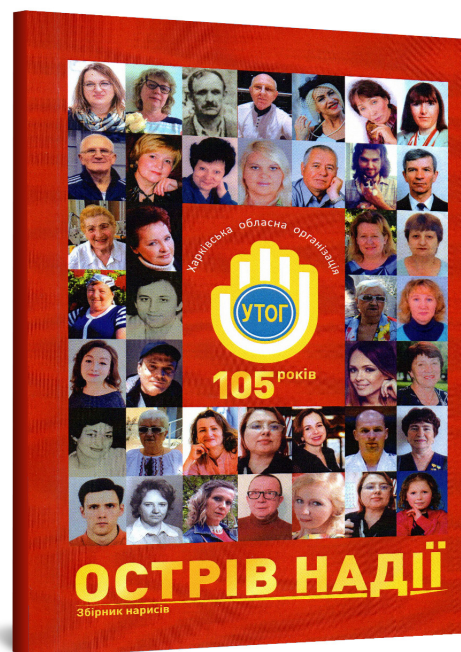
Попри ці складні обставини та проблеми зі здоров'ям, Н.Г. Белова знайшла сили й мужність наполегливо працювати над виданням, щоб члени Українського товариства глухих побачили цю привабливу книгу у непростий для України час. Згадане видання — це збірка нарисів, що має назву «Острів надії», де мовиться про 40 активістів молодшого та старшого віку з нескореного Харкова. Кожний нарис має вступну частину, за ним слідує головний текст, де викладено життєвий шлях кожного з героїв збірки. З обкладинки видання на нас дивляться 40 членів Харківської обласної організації УТОГ, ніби утворюючи у своїй величї й красі своєрідний калейдоскоп з образів тих, хто є гордістю нашого Товариства.

Слід відзначити, що книга видана українською мовою, що є великою приємністю.

Майже половина нарисів належать перу Н.Г. Белової. Всього у збірнику зібрані нариси 9 авторів, котрі на фактах висвітлили біографічні дані утогівців Харкова. Лаконічний, насичений фактами матеріал розміщено на 80 сторінках.

Збірка надрукована в міській друкарні м. Харкова на кошти Н.Г. Белової та спонсора — ветерана УТОГ В.М. Сірика, за що їм честь і хвала.

Чимало праці вклали у видання книги членкині президії Харківської обласної організації УТОГ Л.М. Лещенко, інструкторка Харківської обласної

організації УТОГ В.В. Нішенко, активістка Товариства О.Є. Бобирева.

Ніна Белова зауважила, що більшість тих, про кого розповідається у збірці, нині за кордоном, тож метою цього видання є нагадати їм, що їх в Харкові пам'ятають і чекають додому, щоб відновлювати наше Товариство і продовжувати його славні традиції.

Прочитайте це видання і перед вами постануть особистості, котрі виростили в системі УТОГ, зокрема в Харківській обласній організації, якій вже понад 105 років.

Ця збірка нарисів є своєрідним подарунком членам Українського товариства глухих з нагоди його 90-річчя.

Слід підкреслити, що у харків'ян є особливий талант до творчості: не даремно вони є земляками Григорія Сковороди та Григорія Квітки-Основ'яненка, а серед глухих літераторів згадаємо Анатолія Симоненка й Олену Смирнову.

Мій рідний край — Запоріжжя. Фотороботи Дмитра СТРЕЛЬЧЕНКА

